

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN

(Tự Truyện)

*Những ước mơ chưa thực hiện đã trở thành kỷ niệm
Như tiếng thở dài sớm tắt lịm của Thời Gian!
(Ttbg)*

8.

Từ Tổng Y Viện Cộng Hòa trở về, tôi thấy mình ngầy ngầy như đi không vững. Chừng định thần nhìn lại mọi sự, mới nhớ rằng: **“Không bao giờ nữa** tôi và Vũ còn tạo lập được với nhau những kỷ niệm rất đẹp như những ngày tôi xuống Hóc Môn.”

Vậy là trái tim nhói đau như thể đang bị ai cầm lấy mà xoắn lại thật xiết. Lại một điều là sao chỉ bị quay cuồng bởi ý nghĩ: **“Những ngày Hóc Môn không bao giờ còn tìm lại được”** mà **không phải là nỗi đau mất Vũ**, không phải nỗi đau của một lần trái tim bị tan vỡ.

[Mấy chục năm trôi qua, nhớ lại buổi ấy, mới nhận rõ thêm một điều rằng, *tôi yêu những kỷ niệm rất đẹp đã tạo với nhau **nhiều hơn** là yêu chính Vũ*, nên khi xảy ra tan vỡ, *nổi tiếc nhớ Vũ **không cao** cho bằng tiếc nhớ những kỷ niệm chẳng bao giờ còn có thể tạo thêm nữa với nhau.*

Bây giờ sau biết bao lần ngồi nhìn những giòng máu đỏ ứa ra từ trái tim đang bị chính bàn tay mình cầm lấy mà xiết mạnh, tôi mới tìm thấy *cái đúng* trong câu nói của Hà:

“Em là một nghệ sĩ, mà nghệ sĩ chỉ yêu những cái Đẹp.”

Thì tình yêu của Vũ (của đàn ông) cũng là *một cái Đẹp* để cho tôi yêu, tôi chiêm ngưỡng.

Và *khi cái Đẹp ấy không còn giữ nguyên vị trí tuyệt vời của nó, tự khắc tôi quay lưng, biến mất khỏi đời họ.*

Chính tôi tự ý quay lưng, chứ người đàn ông không bao giờ muốn rời xa tôi, lại càng không đủ khả năng "đẩy" tôi xa khỏi đời họ.]

Điều thứ nhất tôi làm ngay trong buổi chiều đau khổ ấy là trốn lên căn gác của mình, mở cái *cassette* nghe đi nghe lại bài *Kiếp Nào Có*

Yêu Nhau của Phạm Duy. Giọng hát Thái Thanh xé nát tâm can tôi trong buổi chiều sắp tắt:

*Kiếp nào có yêu nhau thì xin hẹn đến mai sau
Hoa xanh khi chưa nở, tình ta khi chưa dang dở
Bao giờ có yêu nhau thì xin hẹn đến mai sau,
Anh đâu, anh đâu rồi? Anh đâu, anh đâu rồi?"*

Ngồi im trước bàn viết, đôi bàn tay luồn vào trong tóc, bấu chặt hai bên thái dương, trọn cả con người tê liệt trong một niềm đau rất bén, tôi cứ nghe bản nhạc liên tục suốt cả một đêm. Thật sự, chưa hề trong đời trước đó mà tôi lại đau đớn như thế. Nếu so sánh giữa nỗi đau theo cái chết anh Chàng và nỗi đau hôm nay, *có lẽ cái hôm nay về Vũ mạnh hơn, xác thật hơn.*

[Giờ đây, 36 năm sau, ngồi viết lại những kỷ niệm ngày ấy, sống lại những cảm xúc buổi ấy, tôi phải nhận rằng cái đau trong lần chạy bay ra khỏi Tổng Y viện Cộng Hòa, đón xe taxi về nhà rồi leo lên căn gác ngồi nghe suốt buổi bài hát *Kiếp Nào Có Yêu Nhau*, quả là KHÁC HẠN với những lần đau đưa đến liên tiếp trong đời sau đó. ***Nó mới mở cảm giác đến cái độ mọi thứ xảy ra, tôi chỉ kịp tiếp nhận và ứng xử trong vô thức mà chẳng có chút thời gian dư thừa để suy nghĩ.*** Thế như có một lưỡi *lame* thật bén lướt suốt qua kẽ tay mình một cách ngọt lịm để chẳng hề biết rằng tay đang bị cứa. Chừng nhìn lại thấy dòng máu đỏ ứa ra không ngớt mới chợt nghĩ "*A! Thì ra mình bị đứt tay!*"

Những nỗi đau trong đời về sau đều ***luôn có sự dè chừng trước*** nên không còn thấy đau "ngọt lịm" như thuở nào đầu tiên cùng với Vũ đi vào tình yêu.]

□

Sàigòn, thứ Hai ngày 1/7/1968

Ngay bữa kế tiếp của buổi chiều tan vỡ, một người lính đem đến cho tôi lá thư:

"Bệnh viện Cộng Hòa, thứ hai 1/7/1968

Thu Vân,

Em đừng bỏ anh lúc này. Tự ái đã khiến em mất bình tĩnh. Hãy thương anh! Anh cầu xin có dịp giải bày cho em rõ mọi việc. Nếu có chuyện gì xảy ra cho em, anh khổ tâm vô cùng.

Vũ."

□

Sàigòn, thứ Ba ngày 2/7/1968.

Tôi nằm lì trên căn gác suốt một ngày, không xuống nhà ăn cơm, lấy có bệnh. Và quả là tôi bệnh thật, *cái bệnh lần đầu tiên trong đời mới thấy. Bệnh của trái tim. Bệnh của một khối tâm hồn đang bị xé*

nát. Tôi cứ quanh quẩn cái đầu với những kỷ niệm về Vũ trong một thứ tâm trạng kỳ quái, vừa ngăn ngại thương nhớ, đồng thời buồn rầu nhận ra tất cả giờ đây chỉ còn là kỷ niệm thật sự mà thôi. Những lần trốn học xuống Hốc Môn thăm Vũ, những nụ hôn đam mê, những vòng tay ghi xiết, những tin yêu xây đắp...

Nước mắt chực ứa ra, tôi cứ nghe đi nghe lại mãi bản nhạc ngày hôm qua như một bầu vú để tìm an ủi. Âm nhạc quả tình là một người bạn quý kịp thời kịp lúc cho những nỗi đau bén nhọn của con người, của tôi.

Cho đến một hồi...

Đến một hồi bỗng dưng tôi thấy mình đứng dậy trong một sự *sẵn sàng phóng tới*. Đầu vẫn còn yêu Vũ thiết tha, đầu đau đớn theo sự mất Vũ, nhưng *trong tôi đã mạnh mẽ cái ý thức của điều quên lãng Vũ*. Tâm trạng này thật là mới lạ. Cảm tưởng như mình vừa vươn vai bước xuống khỏi giường sau một giấc ngủ vùi.

Tôi viết cho Vũ:

Sàigòn, thứ ba ngày 2/7/1968

Vũ, Không nên làm khổ em nữa. Nếu bảo yêu em và vẫn còn yêu em thì xin đừng đem thêm cho em cái khổ. Sao không biết giữ tình yêu của em từ trước, lúc Vũ còn có cơ hội để giữ? Em không thể làm vợ Vũ khi Vũ đã có một môi ràng buộc khác, đã lỡ để cho người ta tin tưởng mất rồi. Lúc nào em cũng vẫn yêu Vũ thiết tha nhưng bây giờ không nên đem cho em sự đau khổ hơn nữa.

Em chưa bỏ Vũ lúc Vũ đang bệnh thế này đâu, nhưng khi khỏi rồi thì xin trả em lại với những ngày tháng cũ. Vũ vẫn thường bảo em giống như một ảo ảnh, một vật thủy tinh rất dễ vỡ, và thường lo sợ mất em vì một lý do nhỏ, vậy tại sao không cố giữ em từ những ngày xưa?

(Thu Vân)

[]

(Xem tiếp bài 14-
TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN phần 9).

[]